

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

FAZLI DİRİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No. 4062/07)

KARAR

STRASBOURG

28 Ağustos 2012

İşbu karar AİHS'nin 44 § 2. maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

Fazlı Diri v. Türkiye davasında,

10 Temmuz 2012 tarihinde,

Başkan

Françoise Tulkens,

Yargıçlar

Danuté Jocien ,

Dragoljub Popovi ,

Isabelle Berro-Lef vre,

Andras Saj ,

Işıl Karakaş,

Guido Raimondi,

ve *Daire Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Françoise Elens-Passos'un katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Dairesi), yapılan gizli müzakereler sonrasında aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (4062/07 no'lu) dava, Türk vatandaşı Fazlı Diri'nin ("başvuran") Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne ("AİHM") 9 Ocak 2007 tarihinde, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudan ibarettir.

2. Başvuran, Trabzon'da görev yapan avukat Nedim Şenol Çelik tarafından temsil edilmektedir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmektedir.

3. Başvuran, özellikle aleyhine yürütülen ceza yargılamasının ertelenmesine rağmen, yerel bir mahkeme tarafından daha sonra kendisine yönelik olarak kullanılan bir ifadenin, Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. paragrafı anlamında masumiyet karinesi hakkını ihlal ettiği yönünde şikayette bulunmuştur.

4. Başvuru, 26 Eylül 2011 tarihinde Hükümet'e tebliğ edilmiştir. Ayrıca, başvurunun kabul edilebilirliği ve esasına ilişkin hüküm verilmesi kararlaştırılmıştır (29. maddenin 1. paragrafı).

OLAY VE OLGULAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran, 1960 doğumlu olup, Trabzon'da ikamet etmektedir. Türkiye'de özel bir banka olan Akbank'ın para nakil aracında güvenlik görevlisi olarak çalışmıştır.

6. 16 Temmuz 1998 tarihinde, banka şubelerinin birinden dönüşleri sırasında, başvuran ve aynı araçta görev yapan iki meslektaşı, bir miktar paranın (yaklaşık 10.000 Avro) eksik olduğunu fark etmiştir.

A. Başvuran aleyhine yürütülen ceza yargılaması

7. 23 Temmuz 1998 tarihinde başvuran polis tarafından sorgulanmış ve 3 Eylül 1998 tarihinde Trabzon savcısı tarafından, başvuran ve iki meslektaşı hakkında emniyeti suistimal suçundan iddianame düzenlenmiştir.

8. 22 Aralık 2000 tarihinde, başvuran ve meslektaşları aleyhine ceza yargılaması devam ederken, 4616 sayılı Kanun yürürlüğe girmiştir. 4616 sayılı Kanun, 23 Nisan 1999 tarihinden önce işlenen bazı suçlara ilişkin ceza davalarının ertelenmesini düzenlemektedir.

9. 22 Aralık 2003 tarihinde İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi aşağıda yer alan görüşü bildirmiştir:

“.. [başvuran] emniyeti suistimal suçunu işlemiştir. Ancak suç, 23 Nisan 1999 tarihinden önce işlenmiş olup, 4616 sayılı Kanun kapsamına girmektedir. Dolayısıyla [başvuran] hakkında hüküm verilmemesi ancak 4616 sayılı Kanun uyarınca, yargılamasının ertelenmesine karar verilmiştir.”

10. 13 Şubat 2004 tarihinde başvuran, Ağır Ceza Mahkemesinin bu kararı için temyize gitmiş ve yargılamanın ertelenmemiş olması halinde suçsuzluğunun kanıtlanmış olacağını iddia etmiştir.

11. 8 Haziran 2006 tarihinde Yargıtay, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin kararının temyize götürülemeyeceğini, çünkü kesinleşmiş karar olmadığını belirtmiştir. Ancak, başvuranın temyiz başvurusunun “itiraz” olarak incelenebileceği görüşünü bildirerek, dosyayı gerekli tedbirlerin alınması için Yargıtay savcılığına devretmiştir.

12. 25 Ağustos 2006 tarihinde İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi itirazı incelemiş ve reddetmiştir.

B. Banka tarafından başvurana karşı açılan hukuk yargılaması

13. 30 Ağustos 1998 tarihinde Akbank'ı temsil eden avukatlar, başvuran ve paranın kaybolduğu gün birlikte çalıştığı iki meslektaşının parayı iade etmeleri için Trabzon İş Mahkemesine dava açmıştır.

14. 17 Haziran 2004 tarihinde Trabzon İş Mahkemesi, başvuran ve iki meslektaşının, kaybolan parayı "uygulanabilir en yüksek faizi ile birlikte" bankaya geri ödemelerine karar vermiştir. Bu kararına dayanak olarak, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin 22 Aralık 2003 tarihli, başvuran ve meslektaşlarının bahsi geçen suçu "işledikleri" ve parayı zimmelerine geçirdikleri yönündeki kararını göstermiştir. Başvuran ise kararı temyiz etmiş ve Yargıtay'ın dikkatini İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin hakkında herhangi bir hüküm vermemiş olduğu ve hatta mahkemenin yargılamayı erteleme kararı vermiş olduğu hususuna çekmiştir.

15. Yargıtay, karar uygulanabilir faiz oranı ile ilgili olduğundan, bu kararı bozmuştur. 19 Temmuz 2005 tarihinde Trabzon İş Mahkemesi, Yargıtay kararına uygun olarak, daha düşük bir faiz oranının uygulanması gerektiğine karar vermiştir. Bu karar başvuran tarafından temyiz edilmiş ancak Yargıtay bu talebi 26 Eylül 2005 tarihinde reddetmiştir.

C. Başvuran tarafından bankaya karşı açılan ceza yargılaması

16. 30 Ekim 1998 tarihinde, başvuranın iş akdi, işvereni tarafından feshedilmiştir. Başvuran ve iki meslektaşı, işten çıkarılmaları nedeniyle, tazminat talep ederek Trabzon İş Mahkemesinde banka aleyhine dava açmıştır.

17. 21 Eylül 2004 tarihinde Trabzon İş Mahkemesi, başvuranın işten çıkarılması nedeniyle tazminat talebini reddetmiştir. Mahkemenin kararı aşağıdaki gibidir:

"Dava, davalı banka için çalışmış olan ve banka şubelerinin birinden kendi şubelerine getirmeleri gereken [...] tutarındaki parayı zimmelerine geçiren davacıların, işten çıkarılma nedeniyle tazminat talep etmeleri ile ilgilidir. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin 22 Aralık 2003 tarihli kararına göre, davacılar emniyeti suiistimal suçunu işlemiş ve yargılamaları, 4616 sayılı Kanun uyarınca ertelenmiştir..."

18. Başvuran kararı temyiz etmiş ve hakkındaki ceza yargılamasının İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi tarafından ertelendiğini ileri sürmüştür. Ayrıca İş Mahkemesinin yapması

gerekenin, kendi delillerini toplamak, tanıkları dinlemek ve bu deliller esasında sonuca varmak olduğunu ileri sürmüştür.

19. 26 Mayıs 2005 tarihinde Yargıtay, İş Mahkemesinin 21 Eylül 2004 tarihli kararını bozmuştur. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin, yargılamayı erteleme kararı aldığı ve başvuran hakkında bir hüküm vermediğine karar vermiştir. İş Mahkemesi, başvuran tarafından önerilen tanıkları dinlemeden veya bilirkişi raporu almadan ve hatta İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin dava dosyasını incelemeyen, başvuranın talebini reddettiği için hatalı davranmıştır.

20. 13 Ekim 2005 tarihinde Trabzon İş Mahkemesi, 21 Eylül 2004 tarihli kararını yinelemiştir. İş Mahkemesi kararında, başvuranın parayı zimmetine geçirerek, bankayı mali kayba uğrattığını ve iş akdinin bu nedenle feshedildiğinin farkında olduğunu belirtmiştir. Dolayısıyla, başvuranın işten çıkarılma nedeniyle tazminat alma beklentisinin yargıya duyulan güvene zarar vereceği ve bu sebeple İş Mahkemesinin, Yargıtay'ın 26 Mayıs 2005 tarihli kararına katılmadığı belirtilmiştir.

21. Başvuranın İş Mahkemesinin kararına yönelik temyiz başvurusu, 24 Mayıs 2006 tarihinde Yargıtay tarafından, İş Mahkemesinin verdiği karar 26 Mayıs 2005 tarihli kararına uygun olduğu için reddedilmiştir. Karar 1 Ağustos 2006 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK

22. 4616 sayılı Kanunun ilgili hükümler aşağıdakileri öngörmektedir:

“4. 23 Nisan 1999 tarihine kadar işlenmiş olan ve üst sınırı on yılı geçmeyen suçlarla ilgili olarak:

- henüz takibata geçilmemiş veya hazırlık soruşturmasına girişilmiş olmakla beraber dava açılmamış olduğu hallerde, kovuşturma ertelenir;
- Cezai takibatın son aşamasına geçilmiş olmakla beraber, henüz hüküm verilmemiş veya verilen hüküm kesinleşmemiş ise davanın kesin hükme bağlanması ertelenir.

Kişinin tutukluluk hali varsa, tutukluluk hali kaldırılır. Bu suçlarla ilgili dosya ve deliller, her bir suçun dava zamanasını süresinin sonuna kadar muhafaza edilir.

Erteleme konusu suçun dava zamanasını süresi içinde bu suç ile aynı cins veya daha ağır şahsî hürriyeti bağlayıcı cezayı gerektiren bir suç işlendiğinde, erteleme konusu suçtan dolayı da dava açılır veya daha önce açılmış bulunan davaya devam edilerek hüküm verilir. Bu süre, erteleme konusu suç ile aynı cins veya daha ağır şahsî hürriyeti bağlayıcı cezayı gerektiren bir suç işlenmeksizin geçirildiğinde, ertelemeyen yararlanan hakkında kamu davası açılmaz; açılmış olan davanın ortadan kaldırılmasına karar verilir.

...”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞMENİN 6. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

23. Başvuran, Sözleşme'nin 6. maddesine dayanarak, ceza yargılamasının ertelenmesine rağmen, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin kararında kendisinin suçlu olduğunu belirtmesinden şikayetçi olmuştur. Ayrıca, başvuranın Trabzon İş Mahkemesi önündeki yargılama sırasında sunmuş olduğu delil, bu mahkeme tarafından dikkate alınmamış ve tanıkları dinlenmemiştir. Başvuran aynı madde uyarınca Trabzon İş Mahkemesi'nin, ceza yargılamasını erteleyen kararı, kendisi hakkında hüküm verilmiş bir karar gibi dayanak gösterdiği için de şikayette bulunmuştur.

24. AİHM, söz konusu şikayetleri yalnızca Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. paragrafı bakımından incelemeyi uygun bulmuştur. Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. Paragrafı şunu öngörmektedir:

“...

2. Bir suç ile itham edilen herkes, suçluluğu yasal olarak sabit oluncaya kadar suçsuz sayılır.

...”

25. Hükümete bu iddiaya itiraz etmiştir.

A. Kabul edilebilirlik hakkında

26. AİHM başvurunun, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3(a) paragrafı anlamında dayanaktan yoksun olmadığını açıkça kaydetmektedir. AİHM ayrıca hiçbir kabul edilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla şikayet kabul edilebilir olarak beyan edilmelidir.

B. Esas hakkında

27. Başvuran, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi ve Trabzon İş Mahkemesinin iki kararında geçen ifadenin, masumiyet karinesi hakkının ihlali anlamına geldiğini ileri sürmüştür.

28. Hükümet, 4616 sayılı Kanunda, ulusal mahkemeleri bir davayı ertelerken, davanın esası hakkında görüşlerini bildirmekten alıkoyan herhangi bir hüküm bulunmadığını ileri sürmüştür. Hükümet'e göre ulusal mahkemelerin bu türden görüşleri, kesinleşmiş hüküm anlamına gelmemektedir. Mevcut davada, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi başvuranın

kendisine isnat edilen suç u işlemiş olduğu görüşünde olmakla birlikte, kendisini yalnızca 4616 sayılı Kanunla sınırlandırmış ve yargılamayı ertelemiştir. Hükümete göre, bir ulusal mahkemenin delili veya delilin ispat gücünü değerlendirmesi ve davanın esasına ilişkin görüş bildirmesi, Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. paragrafı anlamında masumiyet karinesinin ihlali anlamına gelemey ve gelmemelidir.

29. Hükümet, masumiyet karinesine ilişkin hususların yalnızca henüz karara bağlanmamış olan ceza davalarında söz konusu olduğu görüşündedir. Mevcut başvuruya konu davada olduğu gibi, ilgili ceza yargılaması sonuçlandırıldığında ulusal mahkeme, sanığın suçlu ya da suçsuz olduğu yönünde görüş bildirebilir. Nitekim bir davalıya isnat edilen suç a ilişkin olarak bir "karineden" bahsedilemez, çünkü suçluluğunun gerçeklere dayanarak kanıtlanmış olması gerekir.

30. Trabzon İş Mahkemesi, bir suçun işlendiğine dair bir mahkeme tarafından yapılan tespit, daha sonraki her türlü hukuk mahkemesi önünde yürütülecek yargılamalarda, güçlü bir delil teşkil edeceği ilkesine dayanmıştır.

31. AİHM başlangıç olarak, para kaybolduğu zaman başvuran ile birlikte görev yapan, aynı zamanda ceza yargılamasındaki davalılardan biri olan (bkz., yukarıdaki 7. paragraf) ve Trabzon İş Mahkemesi önündeki iki hukuk davasına (bkz., yukarıdaki 13. ve 16. paragraflar) katılmış olan para nakil aracı sürücüsünün, AİHM'ye ayrıca başvurmuş olduğu ve masumiyet karinesi hakkının ihlal edildiği yönünde şikayette bulunmuş olduğunu kaydeder. AİHM, 19 Nisan 2011 tarihli kararında, Trabzon İş Mahkemesinin kullandığı dilin Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. paragrafı anlamında bir ihlal teşkil ettiğine karar vermiştir (bkz., *Erkol v. Türkiye*, no. 50172/06, § § 41-42, 19 Nisan 2011).

32. *Erkol* kararında AİHM, davalı Hükümet'in yargılamalara ilişkin görüşlerini özetlemek ve "bu olay ve olgular ışığında Hükümet'e göre, başvuranın şikayetleri reddedilmelidir" yönünde bir görüş bildirmenin ötesinde, *Erkol*'un şikayetleri hakkında ayrıntılı bir değerlendirme yapmamış olduğunu belirtmiştir (aynı karar § 32).

33. Ancak mevcut davada Hükümet yukarıda yer alan görüşlerini bildirmiş ve bu görüşler AİHM tarafından incelenmiştir. AİHM, Hükümet tarafından ortaya konan hususları hâlihazırda *Erkol* kararında incelemiş olduğunu belirterek, AİHM'yi *Erkol* kararındaki tespitlerden farklı bir tespite götüreceğ başka bir savın Hükümet tarafından ileri sürülemediği görüşündedir. Bu bağlamda AİHM, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin kararının, başvuranı

suçlayan bir karar olmadığı yönünde, *Erkol* kararında yapmış olduğu tespite özellikle atıfta bulunur (aynı karar § 35).

34. AİHM, açık bir biçimde düzenlenmiş olan 4616 sayılı Kanun uyarınca ulusal mahkemelerin, henüz hüküm verilmemiş veya verilen hükmün kesinleşmemiş olduğu davaların, kesin hükme bağlanmasını ertelemekle yükümlü olduklarını kaydeder (bkz., yukarıdaki 22. paragraf). Aslında bu ibareye göre yerel mahkemeler aynı zamanda ceza yargılamalarını, “ertelenmiş” olarak da kabul etmektedir (bkz., yukarıdaki 17. ve 19 paragraflar). Dolayısıyla AİHM, Hükümet’in başvuranın davası kapsamında yürütülen ceza yargılamasının “sonuçlandığı” (bkz., yukarıdaki 29. paragraf) ve dolayısıyla yerel mahkemenin başvuranı, kendisine isnat edilmiş olan suçtan suçlu bulabileceği yönündeki ifadesini kabul edemez. AİHM her koşulda, ceza mahkemesinin kararı ile yargılamanın “sonuçlandığı” varsayılsa bile, bu karar ile başvurana herhangi bir suçtan hüküm verilmemiş olduğunu kaydeder.

35. *Erkol* kararında da belirtilmiş olduğu gibi, başvuran tarafından banka aleyhine açılan dava incelendiğinde, Trabzon İş Mahkemesi yalnızca başvuranın, kendisine isnat edilmiş olan suçu işlediğini belirtmemekte (bkz., yukarıdaki 17. paragraf) aynı zamanda başvurana hiç bir zaman isnat edilmemiş olan, “parayı zimmetine geçirme” suçunun (bkz., yukarıdaki 20. paragraf) da işlendiği yönünde karar vermiştir.

36. AİHM, kullanmış olduğu dil itibariyle Trabzon İş Mahkemesinin bir hukuk davası sınırlarının dışına çıktığı ve önündeki davayı inceleme görevinin ötesinde hareket ettiği görüşündedir. İş Mahkemesi tarafından kullanılan ifade ve mahkeme tarafından olay ve olgular hakkında yeni bir değerlendirme yapılmamış olduğu dikkate alındığında AİHM, mahkemenin yalnızca kendisine isnat edilen suç anlamında başvuranın masumiyetini şüphe altında bırakmadığını, aynı zamanda aslında başvurana hiç bir zaman isnat edilmemiş bir suçtan, başvuranı suçlu bulduğunu tespit eder.

37. Yukarıda belirtilen hususlar, AİHM’nin başvuranın masumiyet karinesi hakkının ihlal edilmiş olduğu kararına varması için yeterlidir.

Dolayısıyla, Sözleşme’nin 6. maddesinin 2. paragrafı ihlal edilmiştir.

II. SÖZLEŞME’NİN DİĞER MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

38. Başvuran, son olarak, hangi unsurları açısından olduğu hususuna açıklık getirmeden, Sözleşme'nin 5. ve 13. maddelerinin ve 7. Protokol'ün 2. maddesinin ihlal edildiği yönünde şikayette bulunmuştur.

39. Kendisine ibraz edilmiş olan tüm belgeler ışığında AİHM, başvuranın bu yöndeki şikayetine göre, Sözleşme veya Protokollerinde belirtilen hak ve özgürlüklerin ihlal edilmemiş olduğunu tespit eder. Dolayısıyla, bu şikayetler açıkça dayanaktan yoksun oldukları için, Sözleşme'nin 35. maddesi 3. ve 4. paragrafları uyarınca kabul edilemez beyan edilmelidir.

III. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

40. Sözleşme'nin 41. maddesi şunu öngörmektedir:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyet uygun surette, zarar gören tarafın adil tazminine hükmeder.”

A. Tazminat

41. Başvuran, manevi tazminat olarak 50.000 Avro (EUR) talep etmiştir.

42. Hükümet bu tutarın çok yüksek ve mesnetsiz olduğu görüşündedir.

43. AİHM başvuranın, Trabzon İş Mahkemesinin tespiti sonucunda sıkıntı çekmiş olduğu görüşü ile, başvurana manevi tazminat olarak 3.000 Avro (EUR) ödenmesine karar verir (bkz., *Erkol*, yukarıda atıfta bulunulan § 51) .

B. Masraf ve giderler

44. Başvuran ayrıca AİHM önünde yaptığı masraf ve giderler için 2.000 AvroAvro (EUR) talep etmiştir. İddiasına mesnet olarak, avukatı ile yaptığı 1.500 EUR tutarındaki avukatlık ücreti sözleşmesini AİHM'ye ibraz etmiştir. Kalan 500 EUR tutarının ise, karşılığında herhangi bir belge ibraz edemediği, posta giderleri ve çeviri ücretleri ile ilgili olduğunu iddia etmiştir.

45. Hükümet, bu talebin herhangi bir belge ile desteklenmediği görüşündedir.

46. AİHM içtihatlarına göre, başvuranın masraf ve giderleri geri almaya hak kazanabilmesi için, söz konusu masraf ve giderlerin fiilen gerçekleşmiş, gerekli olduğu için yapılmış ve miktar olarak makul olması gerekmektedir. Mevcut davada AİHM, elinde bulunan belgeler ve yukarıda belirtilen ölçütler çerçevesinde başvurana tüm başlıklar altındaki masraflarını karşılamak üzere, 1.500 EUR ödenmesinin makul olduğuna karar verir.

C. Gecikme faizi

47. AİHM, gecikme faizi oranı olarak Avrupa Merkez Bankası tarafından marjinal kredilere uygulanan faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERLE MAHKEME OY BİRLİĞİYLE

1. Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. paragrafı uyarınca başvuranın masumiyet karinesi hakkına ilişkin olarak yapılan başvurunun kabul edilebilir ve başvurunun kalan kısmının kabul edilemez olduğunu oybirliği ile *beyan eder*;
2. 6 oya karşı 1 oyla, Sözleşme'nin 6. maddesinin 2. paragrafının ihlal edildiğine *karar verir*;
3. 6 oya karşı 1 oyla,
 - (a) Davalı Hükümet'in başvurana, Sözleşmenin 44. maddesinin 2. paragrafı uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Davalı Hükümet'in ulusal para birimine çevrilmek üzere,
 - (i) manevi tazminat olarak 3.000 EUR (üç bin Avro) ve vergi olarak ödenmesi gereken her türlü tutarın ödemesine,
 - (ii) masraf ve giderler olarak, 1.500 EUR (bin beş yüz Avro) ve vergi olarak ödenmesi gereken her türlü tutarın ödenmesine ve
 - (b) yukarıda bahsi geçen üç aylık sürenin bittiği tarihten itibaren, ödeme gününe kadar gecikme süresi boyunca, yukarıda belirtilen miktara Avrupa Merkez Bankası tarafından marjinal kredilere uygulanan faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranda basit faiz işletileceğine *karar verir*.
4. Başvuranın adil tazmine ilişkin diğer taleplerini oybirliği ile *reddeder*.

İşbu karar İngilizce dilinde tanzim edilmiş ve AİHM İçtüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragrafları uyarınca 28 Ağustos 2012 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Françoise Elens-Passos
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Françoise Tulkens
Başkan

Sözleşme'nin 45. maddesinin 2. paragrafı ve AİHM İçtüzüğü'nün 74. maddesinin 2. paragrafı uyarınca, Yargıç A. Sajo'nun muhalefet şerhi işbu karar ekine iliştilmiştir.

F.T.

F.E.P.

YARGIÇ SAJO'NUN MUHALEFET ŞERHİ

Erkol v. Türkiye, no. 50172/06, 19 Nisan 2011, davasında açıklanan gerekçelerle çoğunluğun görüşüne katılmamaktayım.

